

της **Όλγας Τσιλιμπάρη**

Τα τέρατα της “πρώτη φορά αριστεράς” στην εκπαίδευση, αλλά και στο συνολικότερο τοπίο, δεν είναι άλλα από τα τέρατα του πιο ακραίου επιθετικού νεοφιλελευθερισμού. Το περιεχόμενο όσο και το λεξιλόγιο των εξαγγελλλόμενων εκπαιδευτικών απορρυθμίσεων αναδίδουν άρωμα Διαμαντοπούλου, Αρβανιτόπουλου, ακόμα και της πάλαι ποτέ μεταρρύθμισης Αρσένη. Κοινός παρονομαστής; Τα γνωστά εμβλήματα του ΟΟΣΑ και λοιπών υπερεθνικών ιμπεριαλιστικών οργανισμών: ανταγωνιστικότητα, ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων, εντατικοποίηση, κατάρτιση, ιδιωτικοποίηση, αξιολόγηση, κατηγοριοποίηση, πειθάρχηση των πάντων στην ανάγκη να διασωθεί με κάθε θυσία η κερδοφορία του κεφαλαίου.

Το “νέο” σχολείο που ετοιμάζουν είναι η αρένα των μοναχικών λύκων. **Μοναχικοί λύκοι-μαθητές**, ο καθένας με το “πρόγραμμα σπουδών του” και τον “τίτλο σπουδών του” απέναντι σε **μοναχικούς λύκους-διδάσκοντες**, τον καθένα με το “πρόγραμμα διδασκαλίας του” και τα “προσόντα του”. Η υποχρέωση του κράτους να παρέχει ενιαία εκπαίδευση -έστω και κατ’ όνομα- στους πολίτες αντικαθίσταται από ένα μεταμοντέρνο γαλαξία δομών και επιπέδων, που θα αφήνουν ολοένα και λιγότερες εκπαιδευτικές ευκαιρίες στα παιδιά των λαϊκών τάξεων, θα απαιτούν ολοένα και πιο απίθανες “δεξιότητες” για την πιθανή κατάληψη μιας κακοπληρωμένης θέσης μαύρης εργασίας. Σκασμός και τα κεφάλια μέσα. Πιο μέσα από πριν.

Όσο η συζήτηση διεξάγεται στα επιμέρους (μόνο για τον τρόπο προαγωγής των μαθητών ή εισαγωγής στα ΑΕΙ ή αλλαγής των αναλυτικών προγραμμάτων ή κατανομής των διδακτικών ωρών), οι κρατούντες μπορούν να κοιμούνται ήσυχοι, εφαρμόζοντας το “διαίρει και βασίλευε”. **Επείγει να τεθεί το εκπαιδευτικό ζήτημα στο σύνολό του**, από τον παιδικό σταθμό ως το μεταδιδακτορικό επίπεδο, και υπό το φως των μεγάλων ερωτημάτων: τι είναι η γνώση, η μόρφωση, η κριτική σκέψη και η διδασκαλία – ποιοι, πώς και προς όφελος τίνος τις χρησιμοποιούν – τι σημαίνει λαϊκή εκπαίδευση- ποιος ο ρόλος, οι στόχοι, οι πόροι της δημόσιας εκπαίδευσης -πού θα διατίθενται οι δημόσιοι πόροι, για την πληρωμή των πιστωτών με σύναψη νέων δανείων ή για την ικανοποίηση των λαϊκών αναγκών – ποια η θέση της χώρας μέσα στο διεθνή συσχετισμό δυνάμεων; Και λοιπά παρόμοια.

Πρόκειται για ερωτήματα βαθύτατα πολιτικά, δηλαδή αφορώντα τον πολίτη, τον εργαζόμενο άνθρωπο ως παραγωγό του κοινωνικού πλούτου και ως υποκείμενο της Ιστορίας. Από εδώ προκύπτει και **η αναγκαιότητα για ένα βαθιά πολιτικοποιημένο ευρύτερο μορφωτικό και εκπαιδευτικό κίνημα (και όχι κίνημα μόνο των εκπαιδευτικών)**. Μόνο ένα τέτοιο συλλογικό υποκείμενο μπορεί να “σηκώσει” το ιστορικό αίτημα για δημόσια δωρεάν εκπαίδευση, που κοντεύει να καταντήσει μουσειακό, και να του δώσει σύγχρονο περιεχόμενο, ανάλογο των μορφωτικών αναγκών και δυνατοτήτων της εποχής μας. Το λεπτομερές σχέδιο αυτής της διεκδίκησης είναι υπόθεση μαχόμενων μετωπικών συλλογικοτήτων και όχι ακαδημαϊκών συζητήσεων και “εθνικής” - διάβαζε ταξικής – ομοψυχίας.

Οι δυσκολίες της παρούσας συγκυρίας μπορούν ν’ αποτελέσουν έναυσμα, ώστε να ανοίξει μια τέτοια συζήτηση. Άλλωστε, τα ιστορικά παράλληλα αφθονούν, αν ρίξουμε μια ματιά στην ιστορία των απελευθερωτικών κινημάτων κι εδώ κι αλλού. Πάντα υπήρχαν και υπάρχουν δυνάμεις ανοιχτά εχθρικές

προς το ιδανικό της ενιαίας δωδεκάχρονης δημόσιας και δωρεάν εκπαίδευσης, που είναι η ιστορική αφετηρία για την εν λόγω συζήτηση. Άλλες δυνάμεις, πάλι, την ξέχασαν νωρίς και προσαρμόστηκαν στα συμφέροντα και στο λόγο των κρατούντων. Υπάρχει, όμως, μπροστά μας ολόκληρος ο κόσμος της εργασίας, της ανεργίας, της επισφάλειας, της ραγδαίας φτωχοποίησης, αλλά και των αγώνων που σημάδεψαν μια ολόκληρη εποχή.

Υπάρχει ο δικός μας κόσμος. Ας μιλήσουμε μαζί του. Ασύγγνωστη η ανευθυνότητά μας, αν, τώρα, στα δύσκολα, τον αφήνουμε έρμαιο των αυταπατών και, τελικά, του σύγχρονου φασισμού που επελαύνει.

Ο. Τσιλιμπάρη

Μέλος της ΕΛΜΕ Κέρκυρας

Το άρθρο πρωτοδημοσιεύτηκε στο 3ο φύλλο της εφημερίδας “Αντι-πρόταση” της Ενωτικής Αγωνιστικής Κίνησης, που δραστηριοποιείται στο πλαίσιο της ΕΛΜΕ Κέρκυρας